

Gladys werk

‘China, daar moet ik naartoe.’ Het is Gladys Aylward die dat zegt. Ze komt uit Engeland en heeft in haar jonge jaren heel erg in de zonde en in de wereld geleefd. Ze is tot verandering gekomen en wordt geroepen om in China de zending in te gaan. Ik wil jullie meenemen naar het verre China (dat is vanaf Nederland ongeveer 10 uur vliegen) en vertellen welk belangrijk werk Gladys daar heeft gedaan.

Gladys is gaan werken in een herberg. Weten jullie wat een herberg is? Een huis waar mensen overnachten. Denk maar aan Jozef en Maria. Zij zochten ook een plaats om ’s nachts te kunnen slapen, maar er was voor hen geen plaats in de herberg. Bij Gladys komen mannen met ezels om de nacht door te brengen. Gladys zorgt voor hen, maar zij vertelt hen ook uit haar boek: de Bijbel. Maar dat niet alleen. Er komen ook kinderen bij Gladys in de herberg wonen. Eerst één, dan twee, dan vier, dan zes, dan acht, dan tien. En zo gebeurt het dat de hele zendingsherberg van Gladys vol komt met kinderen. Moeder Gladys vindt het fijn om voor al die kinderen te zorgen. Maar ze vindt het nog veel fijner om de kinderen te vertellen uit haar boek, de Bijbel. Over de Heere, over Zijn Zoon de Heere Jezus Die naar de aarde gekomen is om het verlorene te zoeken, om armen rijk te maken, om zondaren zalig te maken.

Het lijkt of alles goed gaat. Maar dan... komt er oorlog in China. Heel veel mensen moeten vluchten en worden gedood. Daarom zijn er ook zoveel kinderen die geen vader en moeder meer hebben. Al die kinderen komen ook bij Gladys. De oorlog wordt steeds erger. Gladys en de kinderen hebben steeds minder te eten. Gladys wordt bang. Hoe moet dat nu? Zullen de vijanden komen en zullen zij dan allemaal sterven? O, wat is Gladys moe en verdrietig. Het werk is zo zwaar. Ze valt neer op haar bed en vraagt: ‘Heere, wilt U mij de kracht geven om dit werk te kunnen blijven doen? Wilt U mijn geloof sterk maken?’

Op een morgen roept Gladys alle kinderen bij elkaar. ‘Jongens en meisjes, we moeten weg. We kunnen hier niet langer blijven. Pak alle pannen en al het eten, want we gaan een lange reis maken. Een reis door de bergen.’ Voordat Gladys met haar vele kinderen op weg gaat, vertelt ze uit de Bijbel en zingen ze met elkaar. Ook bidden ze om een zegen van de Heere.

Daar gaan ze. Ze lopen de stad uit in de richting van de hoge bergen. De kinderen lachen blij. Ze zingen en springen en roepen: ‘We gaan op reis, heel ver!’ Ze vinden het een groot avontuur. Ze begrijpen nog niet goed wat oorlog is. Gladys laat de kinderen in een rij lopen. Telkens twee naast elkaar, een grote en een kleine. Timotheüs en Sualan zijn 17 jaar. Zij zijn de oudsten van de jongens en de meisjes. In de verte zien ze de bergen al. Hé, wat is dat?! Daar komt een groep Chinese soldaten op paarden aan. Sommige kinderen rennen geschrokken een korenveld in. De commandant laat zijn paard stoppen naast Gladys. ‘Waar gaat u naartoe?’, vraagt hij streng. ‘Ik wil met deze kinderen naar het zuiden, waar de Japanse soldaten ons niet kunnen doden.’ ‘Goed’, zegt de commandant. ‘Volg de smalle weg door de

dorpen. Overal vluchten de mensen naar het zuiden om de Gele Rivier over te steken. Aan de andere kant van de Gele Rivier bent u veilig.'

Dan komen ze bij de bergen. Hoge, kale, grijze rotsen. Ze lopen over de smalle voetpaden. 's Nachts zoeken ze een plaatsje om te slapen. Vaak een hol in een bergwand of in een leeg huis of lege schuur in een bergdorp. Dagenlang lopen ze van dorp naar dorp. Onderweg komen er steeds meer kinderen bij. Het zijn er nu al meer dan honderd. Het eten begint op te raken. Ook krijgen ze dorst en kunnen ze geen water vinden. En de reis is zo lang.

'Moeder, m'n voeten doen zo zeer.' 'Ik heb zo'n pijn in mijn rug.' 'Wanneer zijn we bij de Gele Rivier?' 'Moeder, ik heb zo'n dorst.', 'Moeder, gaan we nu weer terug naar ons eigen huis?' En als het begint te stormen en onweren: 'Moeder we zijn bang!' Gladys zegt: 'Kom, we zullen bidden.' 'Ja', zeggen de kinderen, 'Bidden.' Even later liggen er meer dan honderd Chinese kinderen geknield op het bergpad. Moeder Gladys die ook voelt dat haar eigen krachten minder worden, staat tussen hen in. Ze roept in deze nood. 'Heere, U bent toch de almachtige God. Bescherm ons, leid ons, wijs ons een schuilplaats in deze storm.' Dan gaan ze verder. Timotheüs vindt een grot waar ze allemaal in kunnen. Gladys dankt de Heere voor deze schuilplaats. Samen zeggen ze Psalm 23 op. 'De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.' Het wordt nacht. Alle kinderen slapen. Gladys slaapt niet. Ze denkt aan Psalm 68. 'Bij den HEERE, den Heere, zijn uitkomsten tegen de dood.' Ze mag geloven dat God ook nu uit zal helpen.

De volgende morgen gaan ze weer verder. Als ze goed doorlopen kunnen ze aan het eind van de middag bij de Gele Rivier zijn. Ze lopen langzaam. De kinderen huilen en zijn uitgeput. Om hun dorst te lessen likken ze het vocht van de rotswand. Om de honger te stillen knabbelen ze op boomtakjes. In een boerenschuur vinden ze gelukkig nog wat eten. Als ze de laatste berg afdalen horen ze ineens een sterk bruisend geluid. De kinderen lopen weer iets sneller en roepen: 'De rivier! We zien de Gele Rivier!' Aan de oever van de rivier moeten boten liggen om de mensen aan de overkant te brengen. Gladys tuurt de oever langs. Ze schrikt. De boten zijn weg! Wat nu?! De kinderen beginnen te huilen. 'Moeder..., moeder, waar zijn de boten?'

Daar komt een boer. Hij vraagt aan Gladys: 'Wat wilt u met al die kinderen? Gladys antwoord: 'We moeten de rivier oversteken. Maar waar zijn de boten?' De oude man heeft medelijden. Hij schudt zijn hoofd. 'U bent te laat', zegt hij. 'Deze morgen zijn de laatste vluchtelingen over de rivier gezet. De veerboten blijven aan de overkant. Niemand kan de rivier meer oversteken.'

Wat een vreselijke boodschap! Ze zijn te laat! En de vijand komt steeds dichterbij. Gladys wordt verdrietig en duizelig. Het gonst in haar hoofd. Juist nu ze er bijna zijn, kunnen ze niet verder. Ze kan niet begrijpen waarom dit zo moet gebeuren. De Heere heeft tocht uitkomst beloofd.

Het wordt nacht. Ze slapen allen in de open lucht aan de oever van de Gele Rivier. Drie dagen en drie nachten gaan voorbij. Er komt geen boot. In de morgen van de vierde dag komt de oude Chinese boer nog eens kijken. Hij zegt dat de soldaten nu dichtbij zijn. Ze doden alle vrouwen en kinderen die ze tegenkomen. 'Ga toch met die

kinderen terug naar de bergen. Daar zijn jullie veiliger. Hier aan de rivier blijft geen kind in leven.

Sualan ziet dat Gladys niet weet wat ze moet doen. 'Moeder', zegt ze, 'Weet u nog dat u ons verteld hebt over Mozes? Mozes moest door de Rode Zee gaan. Hij ging en ze kwamen veilig aan de overkant. U hebt toen gezegd dat God ook machtig is hetzelfde bij de Gele Rivier te doen. Waarom gaan wij nu niet door het water? God kan toch nu voor ons een pad maken?' Gladys schrikt. 'Kind, maar ik ben Mozes niet.' 'Nee, u bent Mozes niet, maar God is nog dezelfde God.' 'Ja, dat is Hij, God is nog dezelfde machtige God.'

Samen bidden ze de Heere of Hij hen helpen wil. 'O Heere, help ons, laat ons niet omkomen. Red ons. Toon Uw almacht. Red ons. Onze hoop is op U alleen.' Na dit bidden denkt Gladys aan Psalm 68. 'Gij koninkrijken der aarde, zingt Gode; psalmzingt den Heere.' Is dit het antwoord op haar gebed? Ze roept de kinderen bij elkaar en gaat met hen zingen. Het ene psalmvers na het andere.

Ondertussen...

Aan de oever van de Gele Rivier zit een Chinese soldaat tussen het riet. Hij houdt de wacht. Hij tuurt over het land en in de lucht of de vijand komt. Hij luistert naar het bruisen van de rivier. Dan hoort hij iets.... Ver weg... een wonderlijk geluid. Het lijkt op het zingen van kinderstemmen. Dat kan toch niet?! Hij loopt langs de oever, het geluid tegemoet. Het klinkt steeds duidelijker. Even is het stil. Dan hoort hij het weer. Plotseling staat hij stil. Daar ziet hij een grote groep kinderen op de grond zitten, met een vrouw erbij. Hij loopt naar de groep toe en hoort hoe de in kinderen ineens schreeuwen. 'Een soldaat, moeder, een soldaat!' Gladys ziet dat het een Chinese soldaat is en geen vijand.

De soldaat zegt: 'Ik hoorde kinderen zingen. Waarom bent u hier?' Gladys zegt: 'We zijn op de vlucht en moeten de Gele Rivier oversteken. Maar er zijn geen boten meer.' 'Hoelang bent u hier?', vraagt de soldaat. 'Bijna vier dagen', antwoord Gladys. Verwonderd kijkt de soldaat haar aan. 'Vier dagen met 100 kinderen bij de rivier, wachtend op redding. Wie heeft u hier gebracht?' 'We hebben drie weken door de bergen getrokken om bij de rivier te komen en toen we hier kwamen... was het te laat.' 'Was u alleen met de kinderen op die lange reis?' 'Nee', zegt Gladys, 'Ik was niet alleen. Mijn God was met ons. Bij de HEERE zijn uitkomsten tegen de dood. Hij is machtig ons nu nog te redden. De soldaat kijkt Gladys ernstig en bewogen aan. 'U gelooft in God en u bent geen Chinese.' Hoe komt u aan al die kinderen?' 'Ik ben een zending. Ik zorg voor deze kinderen. We willen veilig over de rivier komen.' 'Het zingen heeft u gered', zegt de soldaat. Deze middag moet ik met mijn bootje naar de overkant. Ik ben de laatste die hier aan de rivier de wacht houd. Toen ik zingende kinderen hoorde, vond ik u hier. Uw God heeft u gered.'

Hij neemt een paar kinderen mee in zijn bootje en vaart naar de overkant. Al gauw komen er twee soldaten met een grote boot terug. De kinderen klimmen blij in de boot. Ze zijn opgewonden: 'Ik denk dat de Heere gezien heeft hoe moe we zijn. Daarom hoeven we niet over een pad door de rivier te lopen. Daarom heeft Hij een boot gestuurd.' 'Nu mogen we zitten en uitrusten', zegt een ander kind.

Drie keer vaart de boot heen en weer. Moeder Gladys is de laatste die instapt en uitstapt. Ze zijn veilig. En daar aan de overkant knielen ze allen neer en danken de Heere voor deze grote redding. Ze hebben op deze vreselijke toch geleerd dat de God van hemel en aarde, de Enige is Die beschermen en redden kan. Hoe moe of ze allemaal ook zijn, ze zingen met elkaar:

God, Die helpt in nood,
Is in Sion groot;
Aller volken macht
Niets bij Hem geacht;
Buigt u dan in 't stof,
En verheft met lof
't Heilig Opperwezen;
Wilt Het eeuwig vrezen.